

Arrest

nr. 149 877 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 maart 2014 het Rijk binnen en diende op 28 maart 2014 een asielaanvraag in. Op 12 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Moslim van Issaq origine, afkomstig uit Gabiley, Hergeysa (Somalië), die de Djiboutiaanse nationaliteit bezit. Tot uw zesde levensjaar woonde u te Gabiley – vanwaar uw ouders en hun families afkomstig zijn – alvorens u zich met uw ouders te Quartier 5, Djibouti stad vestigde. Aldaar woonde u tot na de dood van uw moeder, al ging u wel af en toe op

familiebezoek naar Gabiley. In 2008 verliet u uw ouderlijk huis – nadat uw tante permanent naar Somalië terugkeerde – en verhuisde u met enkele verwanten naar een huis te Quartier 3, eveneens in Djibouti stad, waar u zou gewoond hebben tot uw vertrek op 9 maart 2014.

Problemen kende u niet. Sinds 2011 werkte u op onregelmatige basis voor een constructiebedrijf. Pas toen u in juni 2013 lid werd van de Alliance Républicaine pour le Développement (ARD) en de koepelorganisatie Union pour le Salut National (USN), en in uw wijk aan meetings deelnam, kreeg u problemen. Van 3 tot 10 juni 2013 en van 3 tot 10 februari 2014 werd u twee maal gearresteerd. Telkens werd u mishandeld, maar telkens werd u ook terug vrijgelaten op voorwaarde dat u zich niet meer met (activiteiten voor) de oppositie zou inlaten. Nadien hield u evenwel niet op, hetgeen de autoriteiten er op 8 maart 2013 toe aanzette u bij u thuis te komen zoeken. U was gelukkig niet thuis die avond, maar begreep wel dat u nu maar beter het land kon verlaten, hetgeen u daags nadien ook deed. Via Dire Dawa (Ethiopië), reisde u naar Addis Abeba (Ethiopië), alwaar u op 12 maart 2014 aankwam. Aldaar verbleef u tot u op 26 maart 2014 per vliegtuig, met een vals Nederlands paspoort, naar België reisde. Daags nadien, op 27 maart 2014, kwam u hier aan. Op 28 maart 2014 vroeg u uiteindelijk asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u uw identiteitskaart neer, uw lid/steunkaart van het USN, alsook een origineel en een kopie van een attest mbt uw arrestatie door de politie.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat er toch enige twijfels bestaan mbt uw nationaliteit. Zo is het in Djibouti niet onmogelijk via de moeder de Djiboutiaanse nationaliteit te verwerven, maar wist u geenszins aan te tonen dat uw moeder – wiens familie net als de familie van uw vader uit Hergeysa (Somaliland, Somalië) afkomstig zou zijn – weldegelijk de Djiboutiaanse nationaliteit had (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, pp. 3-4). Dat u wel over een Djiboutiaanse identiteitskaart beschikt (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, p. 7), verandert weinig aan bovenstaande vaststelling, daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat veel buitenlandse migranten, in het bijzonder Somalische, tegen betaling Djiboutiaanse identiteitskaarten bekomen.

Verder stelt het Commissariaat-generaal vast dat indien u te Gabiley, Hergeysa geboren bent, als zoon van een Somalische vader (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, p. 4), het aannemelijk is dat u tevens over de Somalische nationaliteit zou moeten, of op zijn minst kunnen, beschikken – hetgeen u ontkent, weliswaar zonder het Commissariaat-generaal het tegendeel aan te tonen. Het Commissariaat-generaal wijst er dan ook op dat – gezien voor een persoon die meer dan één nationaliteit bezit, de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen betekent waarvan hij de nationaliteit bezit – u in het kader van uw asielaanvraag in België er derhalve toe gehouden bent om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden – in uw geval dus zowel de Djiboutiaanse als de Somalische overheid – u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden. U baseert uw verzoek om internationale bescherming immers enkel op feiten die zich in Djibouti zouden hebben voorgedaan. Uit uw verklaringen kunnen geen elementen ontwaard worden die er op wijzen dat u een vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico op ernstige schade zou lopen ten aanzien van Somaliland (Somalië). Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u zich tevens naar Somaliland kan begeven om aan de problemen die u in Djibouti zou hebben te ontkomen, te meer u aldaar nog veel familie hebt (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, pp. 2-6).

Dit gezegd zijnde dient nog opgemerkt te worden dat zelfs indien er geen twijfel zou bestaan mbt uw nationaliteit, quod non, de door u aangehaalde problemen hoe dan ook maar weinig aannemelijk zijn.

Zo bestaan er vooreerst nog twijfels mbt het door u voorgehouden profiel. Enerzijds beweerde u immers slechts enkele jaren scholing te hebben genoten, lang werkloos te zijn geweest en pas vanaf 2011 op onregelmatige basis als timekeeper voor een constructiebedrijf te hebben gewerkt (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, p. 9), terwijl anderzijds op uw Facebook profiel onder werk en opleiding 'Universiteit van Djibouti' staat te lezen, en u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u sinds 2000 als supervisor bij een bouwbedrijf werkte. Dat iemand anders uw Facebook profiel aanmaakte en u dus geen controle had over de inhoud (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, p. 18), is niet onmogelijk, maar gelet op het feit dat u op 1 maand tijd al meer dan 200 vrienden hebt, en ook na uw gehoor op het Commissariaat-generaal nog foto's postte zonder de info mbt uw werk en opleiding aan te passen, maar weinig aannemelijk.

Verder dient aangehaald te worden dat op basis van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier ook maar weinig geloof kan gehecht worden aan uw lidmaatschap van de ARD en de USN. Zo

beweerde u sinds juni 2013 lid te zijn geweest van de Alliance Républicaine pour le Développement (ARD) – zonder een duidelijke reden te hebben waarom u pas toen lid werd – en dat de ARD pas nadien onderdeel ging uitmaken van de koepelorganisatie Union pour le Salut National (USN) (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, pp. 11-12), terwijl u enkel een lid/steunkaart van de USN wist neer te leggen (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, p. 11), en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de USN reeds in januari 2013 gevormd werd (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, pp. 12-13). Voorts beweerde u ook bij de jeugd van de oppositie te zijn geweest (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, pp. 9-10; 11), maar viel u uit de lucht toen u naar de Mouvement des Jeunes de l'Opposition (MJO), i.e. de jongeren vleugel van de USN, en haar voorzitter Zakaria Rirache Miguil werd gevraagd (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, p. 13). Gelet op dit alles valt dan ook te betwijfelen dat u lid was de ARD/USN en als gevolg hiervan problemen zou ondervonden hebben.

Tot slot dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat zelfs indien u al lid van de ARD/USN zou geweest zijn, quod non, u er evenmin in geslaagd bent de problemen aannemelijk te maken die u hierdoor zou ondervonden hebben. Zo stelde u aan de door u aangehaalde mishandelingen geen littekens overgehouden te hebben (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, pp. 17-18), hetgeen toch bevreemdend is, en beweerde u meteen nadat u lid zou geworden zijn van de ARD te zijn gearresteerd, met name van 3 tot 10 juni 2013 (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, pp. 9-10), hetgeen evenzeer opmerkelijk is. Daarnaast legde u in verband met uw arrestaties ook twee attesten van de politie neer (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, p. 7), maar blijkt het originele attest ivm uw eerste arrestaties reeds op 10 maart 2013 opgesteld te zijn, nota bene 3 maanden voor u lid van de ARD/USN zou geworden zijn en een eerste keer zou gearresteerd zijn, en betreft het attest ivm uw tweede arrestatie louter een kopie (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, p. 17). Uw toevoeging nadien dat u de documenten in kwestie via iemand die u kende op het politiestation en tegen betaling verkreeg (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2014, p. 17), wijst er dan weer niet alleen op dat ze mogelijk op basis van uw verklaringen en/of met het oog op uw asielaanvraag opgesteld werden, maar ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen des te meer.

Gelet op al het bovenstaande is het dan ook niet aannemelijk dat er op heden in Djibouti in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Bovendien blijkt dat indien aan uw problemen wel geloof zou kunnen gehecht worden, quod non, u zich tevens zou kunnen beroepen op uw Somalische nationaliteit. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet toegekend worden, en komt u evenmin in aanmerking voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat waar de bestreden beslissing stelt dat "Nadien hield u evenwel niet op, hetgeen de autoriteiten er op 8 maart 2013 toe aanzette u bij u thuis te komen zoeken", dit een materiële vergissing betreft en dit moet gelezen worden als "Nadien hield u evenwel niet op, hetgeen de autoriteiten er op 8 maart 2014 toe aanzette u bij u thuis te komen zoeken".

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift "uittreksels Facebook pagina".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van *“het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”*.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoekers voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld.

3.1.1. Verzoeker stelt in Gabiley, Hergeysa, Somaliland geboren te zijn en daar tot zijn zes jaar te zijn gebleven. Verzoeker stelt dat beide grootvaders afkomstig zijn uit Gabiley en dat hij daar nog familie heeft. Verzoeker stelt enkel de Djiboutiaanse en niet de Somalische nationaliteit te hebben. Verzoekers moeder en grootvader langs vaderkant zouden ook de Djiboutiaanse nationaliteit hebben, zijn vader zou de Somalische nationaliteit gehad hebben (gehoor p. 3-4). Verzoeker zou een Djiboutiaans paspoort (gehad) hebben, maar reisde altijd met een laissez-passer. Zijn familie zou dit paspoort niet teruggevonden hebben (mail verzoeker).

3.1.2. Verzoeker legt een originele identiteitskaart (duplicaat) voor, uitgegeven op 21 februari 2011 met als registratienummer 218933. Aan de voorkant wordt er tevens melding gemaakt van registratienummer 236888 op datum van 9 mei (?) 2010. Indien verzoeker een duplicaat uitgereikt kreeg, dan ziet de Raad niet in waarom verzoeker tevens een ander en dan nog lager registratienummer zou krijgen gezien het duplicaat een dubbel is van een voordien uitgereikte identiteitskaart. Aldus zijn er gereede twijfels inzake de authenticiteit en de waarachtigheid van deze identiteitskaart, te meer uit de *“COI Focus “Djibouti” ‘Fiabilité des documents officiels’”* van 30 juli 2014 blijkt dat corruptie een ernstig probleem is in Djibouti

en dat Djiboutiaanse paspoorten en identiteitskaarten gewoon gekocht kunnen worden door buitenlanders, in het bijzonder Ethiopische en Somalische immigranten.

3.1.3. Verzoeker verklaart op de DVZ dat hij vier jaar naar een privéschool ging en dat hij sinds midden 2000 *“ik werkte als supervisor bij een bouwbedrijf”* (verklaring 11 en 12). Verzoeker wijzigt ter gehoor zijn verklaringen en verklaart dat hij pas sinds 2011 en *“niet hele tijd”* timekeeper was voor een bouwbedrijf en voordien werkloos was (gehoor p. 9). Dit zijn onverzoenbare verklaringen, die niet verschoond kunnen worden door verzoekers loutere ontkenning dit aldus gezegd te hebben.

Dit klemmt te meer nu verzoeker op zijn Facebookpagina onder “werk en opleiding” “Universiteit van Djibouti” vermeldt en onder “Naissance” “Ville d’origine” “Djibouti (ville)” vermeldt. Verzoekers verweer dat dit *“profiel niet door hem opgesteld werd maar door een vriend van zijn onthaalcentrum”*, is een loutere bewering die niet kan verklaren waarom verzoeker deze vriend toelaat een fictieve opleiding en verkeerde geboorteplaats aan te meten. Verzoeker kan nog minder overtuigen nu uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker na het gehoor niet enkel heeft nagelaten deze beweerdelijk foutieve informatie te verwijderen maar hij dit bevestigde door zelf nog andere foto’s te posten, hetgeen hij ook in zijn verzoekschrift beaamt. Dat *“Indien de eiser die informatie had aangepast, zou de verwerende partij meer dan waarschijnlijk hebben beschouwd dat die aanpassing, net na zijn gehoor, problematisch was”* is een niet gefundeerde hypothese. Dat verzoeker *“niet zo gewend met Facebook”* is, kan alleszins niet blijken. Integendeel op één maand tijd werden meer dan 200 vriendschapsverzoeken verstuurd dan wel aanvaard, zodat hieruit verzoekers connecties en verzoekers behendigheid met Facebook wel degelijk kunnen blijken. Verzoeker gaat er dan ook aan voorbij dat, zelfs indien de account met behulp van een derde werd aangemaakt, hij nergens aannemelijk maakt, laat staan aan toont, dat deze informatie fout is of dat hij geen beweerd foutieve informatie zou kunnen verwijderen, noch kan blijken dat dit door zijn vrienden als onwaarschijnlijk werd beschouwd. Deze informatie is aldus wel relevant nu het verzoekers identiteit en professioneel profiel betreft en strijdig is met verzoekers eigen – ook onderling tegenstrijdige – verklaringen zodat dit zijn algemene geloofwaardigheid ondergraven wordt.

3.1.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker ernstig tegenstrijdig is en tekort schiet in zijn medewerkingsplicht inzake zijn identiteit en profiel.

3.2. De Raad benadrukt voorts dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerd identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. De Raad kan hierbij volstaan met vast te stellen dat verzoeker zijn nationaliteit op geen enkele wijze adstrueert. Verzoeker toont gezien zijn onwaarsachtige documenten en gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen geen nationaliteit aan.

Het komt evenmin aan de commissaris-generaal toe aan verzoeker een nationaliteit toe te schrijven die hij zelf niet beweert te bezitten, zelfs indien er zoals *in casu*, degelijke argumenten worden aangereikt. Waar de commissaris-generaal dan ook concludeert dat, voor zover verzoekers Somalische nationaliteit zou worden aangetoond of anderszins aannemelijk gemaakt, hij bescherming kan genieten in Somaliland, kan de Raad hem enkel *in abstractum* bijtreden.

3.3. Echter zowel ingeval geen nationaliteit wordt aangetoond als indien verzoeker de Djiboutiaanse nationaliteit zou genieten, dient de beoordeling van het asielrelaas naar Djibouti als land van gewoonlijk verblijf dan wel als land van nationaliteit te gebeuren.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.5. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om zijn politieke profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

3.6. Verzoeker maakt niet aannemelijk een actief lid van de ARD en de USN te zijn, noch hiervoor vervolgd te zijn geweest. Verzoekers uitweidingen en herhalingen inzake zijn lidmaatschap vermogen niet te verklaren waarom hij de toetreding van de ARD bij de USN situeert na het moment waarop hij lid is geworden noch waarom hij enkel een steunkaart van de USN neerlegt waarop geen datum van lidmaatschap staat. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker de MJO en Z.R.M. niet herkent wanneer hij voorhoudt "*ik was een lid van de jeugd van de oppositie*" (gehoor p. 9-10) en dit niettemin dit de jeugdvleugel van de USN en haar voorzitter betreft nu de ARD hiertoe behoort. Immers als "*lid van de jeugd van de oppositie*" kan verzoeker minstens geacht worden de overkoepelende jeugdafdeling waartoe hij behoort te herkennen wanneer deze hem wordt voorgelezen. Nog daargelaten het gebrek aan littekens, maakt verzoeker geenszins aannemelijk vervolging te vrezen van de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van een beweerd maar niet aangetoond ARD engagement.

3.7. Waar verzoeker nog verwijst naar de zaken die hij wel kende, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal bij de beoordeling zowel de positieve als negatieve elementen in rekening heeft gebracht in het licht van het geheel van de motieven. In deze benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.8. Verzoeker gaat er in deze ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). In deze stelt de Raad vast dat op verzoekers lidkaart van de USN geen datum van uitreiking of periode van lidmaatschap werd opgenomen, wat niet aannemelijk is, zodat aan dit document geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoekers politiek engagement en zijn arrestaties, ongeloofwaardig zijn. Waar verzoeker nog meent dat de uitreikingsdatum van 10 maart 2013 een materiële vergissing is, kan dit

bezwaarlijk worden aangenomen inzake een officiële “*Attestation de Garde à Vue*”. Daarenboven vermelden beide documenten “*Cette présente attestation est délivrée pour servir et valoir ce que de droit*” wat thuishoort in een administratieve verklaring teneinde bepaalde rechten vast te laten stellen. Dit is echter ongeloofwaardig in een strafrechtelijke procedure, waarbij er daarenboven sprake is van foltering zodat niet kan worden ingezien waarom de Djiboutiaanse autoriteiten zichzelf zouden incrimineren. Bovendien stelt de “*COI Focus “Djibouti” ‘Fiabilité des documents officiels’*” van 30 juli 2014 dat “*Concernant les documents délivrés par les autorités djiboutiennes tels que les avis de recherche, les convocations, les mandats d’arrêt etc., Maître Zakaria a souligné, au cours d’un entretien avec le Cedoca en date du 20 mai 2014, que la corruption bat son plein à Djibouti. Il suffit de payer une certaine somme à un agent de la police/de l’Etat pour que ce dernier vous fournisse le document souhaité. Maître Zakaria a indiqué qu’il arrive que des agents donnent des documents vierges, cachetés et signés, afin que le demandeur les complète à sa guise. Il a également précisé que les convocations ne sont pas livrées aux personnes concernées. La même chose vaut pour les arrêts.*”.

3.9. De door de commissaris-generaal correct weergegeven ernstige onwetendheden, tegenstrijdigheden, vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.10. Artikel 48/6 Vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 4 §5 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, stelt dat wanneer de asielzoeker op wie de bewijslast ligt “een aantal” (eigen benadrukking) van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, hij toch geloofwaardig wordt geacht wanneer hij aan de in artikel 48/6 Vreemdelingenwet opgesomde volgende voorwaarden voldoet. Er moet cumulatief aan de voorwaarden voldaan worden. Deze voorwaarden vereisen naast de plicht tot medewerking en het tijdig indienen van een asielaanvraag, dat verzoeker zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn, en de asielzoekers in grote lijnen geloofwaardig zijn, *quod non*. Daar waar verzoeker dan ook een schending opwerpt van de artikelen 57/7bis en 57/7ter van de Vreemdelingenwet (thans de artikelen 48/7 en 48/6 Vreemdelingenwet), wijst de Raad erop dat een dergelijke schending elke feitelijke grondslag mist, nu verzoeker om voormelde redenen niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.12. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingen.

3.13. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizendvijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CROMBECQ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

K. DECLERCK